

GS 1169

W i s a

om

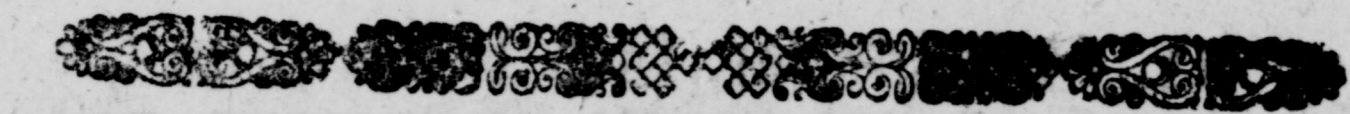
Den Dygdige

Liggare-Gossen.

Uppå en slätt der Cimbrers blod m. m.

Fjerde Upplagan.

SKRUM, tryckt hos E. J. Forbell, 1848.

Uppå en slätt der Gimbrens blod I strömmar
fordom rann, Trött öfvergifven satte sig En
gammal fattig man.

2. Från himlens östra brädd han sett Ur
hafvet stiga opp Den sol, som redan swigtade
På banan af sitt lopp.

3. En by han långt ifrån sig såg, Men
dit han ej förmår; Ty hungren plågar honom
ren, Och natten förestår.

4. Kom så en goße glad och lätt, Och un-
der armen bar En påse bröd, som i triumf Han
hem åt farfar bar.

5. Mitt barn, sad' gubben, skynda hem;
Säg någon deka ord: Jag såg en man på
slätten dö Som fodrar Christen jord.

6. Gud göre döden för mig lätt! Gud,
min förbarmare! Och du mitt barn, tag för din
tjänst, Jag min wälsignelse.

7. På goßens unga rosenkind En tåre-
ström sig smög, Och utaf känslor genomträngd
I gubbens famn han flög.

8. Hvad fattas, säg mig är ni sjuk? För
slikt jag hjelp ej ger; Men är ni hungrig, är
ni trött? Då kan jag hjelpa Er;

9. Mitt barn, den påse, som jag haft,
Har hundar från mig ryckt, Och arga pojkar
bräckt den staf, Som stödde mig så tryggt.

10. Nu utan säck och utan staf, Och af-
wen utan bröd, Af kölden tryckt af hungren
tård, Hvad får jag understöd?

11. Gråt icke far, Gud har ju hjälp, Se
här den hand han sträckt; Bröd i min påse
har jag nog Att få er hunger släckt.

12. Se der en grop, nog till en säng För
er, så matt och arm. Ejung skall jag samla
till er bädd, Som mjukt skall bli och varm.

13. Der kan ni sofwa sött och godt, Till
dagen bryter in; Men om ni ingen påse har,
Så skall ni då få min.

14. Sen kan ni stödja er på mig, Då wi
till byen gå; Der skall ni säkert få en staf, En
farfar han har två.

15. Allt stedd: gubben mätt och nöjd
Wälsignade Guds namn, Och på sin ljunghädd
sof så trygg, Som uti Englars famn.

16. Den nya solen åter stolt På himla-
fästet stod, Och mörkret hade hwila stänkt, Nu
stänkte ljuset mod.

17. Och gubben, tung och wacklande På
göfens skuldra stödd, Med dagen ser wid hwar-
je steg Sin sorge-dimma strödd.

18. Mitt barn, du alltför dygdig är:
Hwad skall jag göra dig, Sag intet har, men
bedja Gud Det tillhör likwäl mig.

19. Säg, skall jag bedja du må hög Och
rik och wäldig bli, Och simma uti öfwerflöd,
Och lesa stolt och fri?

20. Nej kära far, bed blott för mig Att
dygden blir min wän, Och att jag mig blott
lycklig tror, Så långt jag följer den.

21. Herr Länsmann hemma i vår by Är
wißt den högste man; Men sanningen att han
är hög Tror ingen mer än han.

22. En Rådmann rik som watten djupt,
Så ropar hela dan Ut hwem han ser: mån
priset står På kornet nu i stan.

23. Men ingen men'ska gör han godt,
Sjelf har han ingen fröjd. Det dyra kornet
fallas hans, Och dermed är han nöjd.

24. En annan man jag känner och, Be-
klagligt tusensalt, Hans mage blott en köttbod
är, Hans gom en fällarhals.

25. Hwad nöje Fänadsdristen ger Man
får hos honom se, Utaf den strid han står uti
Begär och wämjelse.

26. Sag wet ej himmelens beslut; Men
blir jag hög och rik, Bed Gud att då liksom
förut Min känsla blir sig lik.

27. Bed Gud han hjertat böjligt gör För
andra menskers nöd, Att jag mer söker deras
tröst An eget öfwerflöd.

28. Bed Gud han ger mig arbets-hög
Och styrka åt min arm, Att jag med äran fö-
der mig, Så länge den är varm.

29. Och om ett stycke bröd jag har, Sen
sjelf jag blifwit mätt; Bed Gud, att han må
sticka mig Den som behöfwer det.

30. Den gamle knäböjd wid en sten Och
in i själen rörd, Bad liksom göfen hade sagt,
Och tyckte han blef hörd.

31. Den Engeln som om morgonen, I
solens uppgång står, Från ljusets borg ren
fältet sett Der dygden ensam går.

32. Och lyckligt på en stråle dit Den En-
geln lungat har, Och trodde under deras tal
På himlars wäg han war.

33. Att sjelf bepröfwa goßens dygd Den
himmelske beslöt; Flög så i förwäg till en
bäck, Som genom fältet bröt.

34. Utaf en lytt och ströplig man Då
Engeln skapnad tog, Och på hans himmelska
gestalt En flarf den andra slog.

35. Med sina steg till samma bäck De
begge sträfwade, Och fingo der med häpenhet
Den nye tiggarn se.

36. Som sade: tredje dagens sol Wid
denna bäck jag ser; Men ingen men'ska har
jag sett, Förrän jag nu ser er.

37. Är det din son? ack hade jag Likwäl
en son till stöd, Sag ingen fruktan hyste då
För detta wattuflöd.

38. Nej ingen son, det är en far, I äl-
der ej, men dygd. Tyt, sade goßen, dygdens
stöd På är bör wara dygd.

39. Den gamle öfwer bäcken strart Han
wid sin sida för, Och återgår och samma tjenst
Att nya tiggarn gör.

40. Men då han midt i bäcken kom, Till
munnen floden steg. Han suckade, han his-
nade, Men lyftade och teg.

41. Till andra brädden ändtlig frälst
Han med sin börda gick; Men ej ett enda
tacksamt ord Han af den tiggarn fick.

42. Men twärs emot des öga snält På
goßens påse såg, Der ännu något lite bröd
I bottnens gömma låg.

43. Han griper denna påse an, Och gör
på brödet slut, Och delar ej ett enda grann;
Men ser dock missnöjd ut.

44. Men goßen glad sin påse tog Och

gaf den gamle den, Och sade som han sagt
förut: Han tillhör er min wän.

45. När åter med förnyadt lopp De bör-
jade sin stig, Den nye tiggarn sade fräckt:
Du kan ock stödja mig.

46. Af mig han har ju börda nog, Den
gamle svarar då Det arma barnet tryckes ned,
Gån förr som wi förmå.

47. Nej, nej! han må ju stödja sig, War
goßens muntra svar; Kanske jag ock därför
får stöd På mina gamla dar.

48. De gingo, och wid hwarje steg Man
dygdens lof beskref, Och goßen fann ju mer
han bar, des starkare han blef.

49. Och snart wid goßens farfars dörr
De woro alla tre, Och trädde in att nödens
son I lålamodet ge.

50. Med strynklig panna, hålig kind, Och
äldersnöat hår, En mager hamn på halm i
wrån, Man der till utfigt får.

51. Välkommen! war hans första ord:
Mälkommen hem, min son! Hwar komma, i
wårt ringa tjäll, De nya gäster från?

52. I hungers nöd uppå wår slätt, Sag
såg dem fara will, Sag halp dem fram, jag
gaf dem bröd, Och säcken gaf jag till.

53. Gud ware lof, mitt goda barn, Du
är dig alltid lik. En fattig med en enda
flarf, Ger mer än mången rik.

54. Du intet har, men hör! min son,
Hwad of i dag har händt: Ett läckert bröd,
ett läckert win, War granne till of sändt.

55. Se här mitt barn, tag båda två
Och våra gäster bjud; Och helgen eder mat,
och dryck, Med bön och sång till Gud.

56. Så sagt, så gjordt, i deras själ flöt
glädje ljus och tröst; Och himlen denna lof-
sång fick Af känslofulla bröst.

57. Allsmäktige! utaf din nåd Vår an-
da wedersås, Ditt bröd har våra krafter stärkt,
Ditt vin har fröjdats öf.

58. I gubbens dunkla hydda kom En o-
förväntad dag; Och hälsan sjelf bestrålade
Den gamles anletsdrag.

59. På marken säden frodig hög I vå-
gor simnade, Och rankan uti almens famn
Af drufwor prunkade.

60. Och Himla-harpors silfverklang I-
genom sången flöt, Och jordens söner tystnade;
Men Engeln tystnan bröt.

61. För dig du mensto:unga son, Sag
steg från ljusets stod. Sag såg din dygd, jag
pröfwade Ännu ditt tålamod.

62. Förwara dessa dhra lån, Som du af
himlen fått, Wet hjertat närmar sig till Gud,
I mon som det är godt.

63. Sök dina lifars wäl min son, Från
det att du är ung: War lydig mot din Sla-
pare, War trogen mot din Kung.

64. Förwänta aldrig annat arf Än öm-
het af din far; Swad arf kan den behöfwa
mer, Som dydigt hjerta har.

65. Min dotter i din ofskuldswär, En
blomma i ditt kön, Du med den wädan ho-
tar mig, Att en gång blifwa skön.

66. Man odla hjertats skönhet först, Blif
rättwis, from och wis, Ett hjerta utan någon
fläck War Evas paradis.

